

ζική βιομηχανία καθ' ὅλα τὰ προϊόντα της εἶναι ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν χρησιμότητα καὶ ἀνάπαινον τοῦ βίου. Ἡ ἀρχὴ πολλῶν τεχνῶν ἐναφανίζεται εἰς τὸ ἀκόςτος τῶν αἰῶνων, καὶ συχνάκις ἀποδίδεται ἡ εὐρεσίς των εἰς πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλεται ἡ ὑπαρξίς. Ἡ κατασκευὴ τοῦ μεταξίου καὶ ἡ χρῆσις του εἰς τὰ ὑφάσματα τὰ ὅποια εἰλκυσαν τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, ἦσαν πολὺ πρόϊμα εἰς αὐτοὺς γνωσά· τὰ λιθαργύλινα σκευὴ των ἐφθασαν εἰς τόσον ὕψος τελειότητος ὥσε ἐκ τινῶν ἐνιαυτῶν τὰ ἐφθασεν ἡ Εὐρώπη. Τὸ βαμβάκι μεταχειρίζονται εἰς διαφόρων εἰδῶν πράγματα. Τὰ βαμβάκινα ὑφάσματά των εἶναι περίφημα εἰς τὸν μέγαν κόσμον. Τὰ οἰκιακά των σκευὴ εἶναι τόσον σερεὰ, ὠραῖα καὶ ἀπλᾶ, ὥσε εἶναι ἄξια πολλάκις νὰ τὰ μιμώμεθα. Ἐξ ἀννημονεύτων χρόνων ἤξεύρουσι νὰ ἐργάζονται τὰ μέταλλα, νὰ κατασκευάζουσι μουσικὰ ὄργανα, καὶ νὰ κόπτουσι σκληροὺς λίθους καὶ νὰ τοὺς ἐξωμαλύνουσι. Ἡ γλυφὴ τοῦ ξύλου καὶ ἡ γεοτυπογραφία ἀναβαίνουν ἐπὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἐκατονταετηρίδος. Τὰ κεντήματα, ζωγραφήματα, βερνικώματα καὶ ἐλεφαντουργήματα των εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ὠραῖα. Τὰ τεχνητὰ ἄνθρων εἶναι αἰμίμητα· τὴν δὲ χρῆσιν τῶν χαρτίνων ταπήτων χρειαζοῦμεν εἰς αὐτοὺς. Πολλὰ ἐκ τῶν τεχνουργημάτων αὐτῶν παραδείγματος χάριν τὰ ζωντανὰ καὶ ἀνεξάλαιπτα χρώματα, τὰ λεπτὰ καὶ ἐνταύτῃ σταθερώτατα χαρτῖα, τὸ μελάνιον, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπαιτοῦντα ὑπομονὴν, ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτηδεύτητα, μιμοῦνται ἀτελῶς οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἀσμένως κατασκευάζουσι διὰ τοὺς Εὐρωπαῖους πολλὰ τεχνουργήματα τῆς ὀρεξέως των, οἷον εἰδῶλια πιθήκων, λευκάργιλον κ. τ. λ., καὶ αἱ ἐργασίαι των εἶναι τῶσον εὐθηναί, ὥστε μὲ κέρδος ἐμπορεῖ τις νὰ δεχθῇ ἀπ' αὐτοὺς ἐργασίας τὰς ὁποίας Εὐρωπαῖος ἢ θελε ἐκτελέσει μὲ πολὺ ἀργύριον.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Εὐμένης.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(*Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 217.*)

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀναστασίου Ἰουστίνου (518) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἰουστινιανὸς (527) ἦσαν πρόμαχοι ὀρθοδοξίας, καὶ ἐχθροὶ τῶν αἵρετικῶν. Ὄθεν καὶ κατέπικυσαν τὰς ἀπὸ τοὺς προκατόχους των διεγερθεῖσας θρησκευτικὰς ἐριδας. Ὁ Ἰουστινιανὸς δὲ μάλιστα διὰ τῶν γενναίων στρατηγῶν του Βελισσαρίου καὶ Ναρσῆ ἀνέ-

κτησε τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Ἐκαμε δ' ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος διὰ τοῦ Τριβουνιανοῦ διαφόρους συλλογὰς παλαιῶν νόμων, καὶ ἐξέδωκε καὶ τὰς διαταγὰς τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων εἰς κώδικα, ὀνομασθέντα Ἰουστινιανόν. Ἐκτίσθησαν δὲ καὶ πολυάριθμοι ἐκκλησίαι ὑπ' αὐτοῦ, ἐν αἷς καὶ ἡ περίφημος ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σοφίας, εἰς τὴν ὁποίαν συνθέσας ἔδωκε νὰ ψάλληται τὸ τροπάριον « Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς κτλ. » Ὁ Ἰουστινιανὸς εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὑπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφθαρτοδοκῆτων, ἥτοι τῶν λεγόντων ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔλαβε φθαρτὴν σάρκα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ συνέβη καὶ ἡ λεγομένη Ἐρις τῶν τριῶν κεφαλαίων, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ συνέβησαν μέγισται ταραχαί, καὶ ἐγένεη καὶ ἡ Πέμπτη Οἰκουμένη Σύνοδος. (553)

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἦσαν Ἰουστίνος Β' (565), ἐφ' οὗ οἱ Λογγοβαρδοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ἰταλίαν, ὁ Τιθέριος (576), καὶ ὁ Μανρίκιος (584), ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ἐπροξένησαν πολλὰ κακὰ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν.

Τὸν Μανρίκιον σκληρῶς θανατώσας διαδέχεται ὁ ἀλιτήριος Φωκάς (602), ὅστις ὑπῆρξεν αἷτιος μεγάλων δυστυχιῶν, καὶ ἀνήκουστα κακὰ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ Βονιφάτιος Δ'. Πάπας Ῥώμης ἐπέτυχεν νὰ ὀνομάζηται κεφαλὴ ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν.

Τὸν Φωκῆν κληννίζει τοῦ θρόνου ὁ Ἡράκλειος καὶ διαδέχεται αὐτὸς τὸν θρόνον (610). Οὗτος δὲ βλέπων τοὺς Πέρσας φερομένους ἀκρατήτως κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ προξενούντας ἀνήκουστα κακὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτοὺς τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἡ ἀπόκρισις τοῦ βασιλέως αὐτῶν Χοσρόου Β'. « Δὲν θέλω σᾶς λυπηθῆ, ἀν δὲν ἀρνηθῇτε τὸν Ἐσταυρωμένον, καὶ προσκυνήσητε τὸν Μίθραν (Ἡλίον) » τὸν ἀπῆλπισεν, καὶ συναθροίσας δύναμιν μεγάλῃν ἐφώρμησεν κατὰ τοῦ Χοσρόου, τὸν ἠνάγκασεν νὰ φύγῃ εἰς Κτησιφῶντα, ὅπου καὶ ἐφρονεῖται ἀπὸ τὸν μεγαλύτερόν του υἱὸν Σιρόην. Συνέδεσε δὲ μετὰ τούτου εἰρήνην ὁ Ἡράκλειος, καὶ παραλαβὼν παρ' αὐτοῦ τὰ τίμια ξύλα τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν, ἐπανεφέρεν αὐτὰ εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, ἀνύψωσεν τὸν Σταυρὸν μετὰ μεγάλῃς παραταξέως. Καὶ ἔκτοτε ἔμεινε νὰ ἐορτάζηται ἡ Ὑψωσις τοῦ Σταυροῦ τὴν ἰδ'. Σεπτεμβρίου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρακλείου ἀνεφάνη καὶ ἡ νέα θρησκεία τοῦ Μωάμεθ, ἥτις ἐπροξένησε μεγάλαν μεταβολὰς εἰς τὸν κόσμον. Ἐπὶ τούτου δ' ἀκόμη ἀνεφάνη καὶ ἡ αἵρεσις τῶν Μονοθελητῶν, τῶν δοξαζόντων μίαν θέλησιν καὶ ἐνέργειαν εἰς Χριστὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποκύψας καὶ αὐτὸς ὁ Ἡράκλειος, μεγάλη κακὰ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους.

Τὸν Ἡράκλειον διαδέχεται ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος Β'. καὶ τούτον μετὰ ἑνα ἐνιαυτὸν ὁ υἱὸς του Κῶνστας Β', ὅστις ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Μονοθελητῶν ὦν, ὡς ὁ πάππος του, ἐφέρθη μὲ τοὺς ὀρθοδόξους σκληρότατα. Τὸν Κωνσταντῖνα Β' διαδέχεται (668) ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος Δ'. ὁ Πωγωνάτος, ὀρθόδοξος αὐτοκράτωρ, καὶ τούτον Ἰουστινιανὸς Β' (685), καὶ τούτον ἐξωσθέντα τοῦ θρόνου διαδέχεται ὁ Λεόντιος.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου Δ'. ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἡ Ἑκτὴ Οἰκουμένη Σύνοδος κατὰ τῶν Μονοθελητῶν δογματίας δύο θελήσεις καὶ ἐνεργείας εἰς τὸν Χριστὸν, θεῖαν καὶ ἀνθρώπινην. Ἐπὶ τούτου δὲ διετάχθη ὑπὸ τοῦ Πάπα νὰ λέγονται αἱ προσευχαὶ Λατινιστὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).

Κ. Μ. Σ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΘΕΟΚΡΑΤΙΑ ἢ ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

Θεοκρατία λέγεται, ὅταν τὸ ἔθνος διοικῆται ἀπὸ κώδικα νόμων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν τὸν αὐτὸν, ὅποιον εἶναι τὸ Λευϊτικὸν τοῦ Μωϋσέως, τὸ Κοράνιον τοῦ Μωάμεθ, καὶ ὅλαι αἱ νομοθεσίαι τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν: Ἀσυρίων, Ἰαπόνων, Ἰνδῶν, Κινέζων, Αἰγυπτίων.

Τὰ θρησκευτικῶς διοικούμενα ἔθνη, ποτὲ μὲν ἐδιοικοῦντο ἀπὸ ἑνα ἀρχηγόν, τὸν αὐτὸν ὄντα κορυφὴν καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας· τοιοῦτος εἶναι ἔτι καὶ ὁ νῦν Λάμας τοῦ Τιβέτ, ὁ Δαίρος τῆς Ἰαπωνίας, ὁ Μωάμεθ κτλ.

Ποτὲ δὲ ἐδιοικοῦντο ἀπὸ δύο ἀρχηγούς ἑνα τῆς θρησκείας καὶ ἑνα τῆς πολιτικῆς, συμφώνως ὅμως καὶ ἀμοιβαίως συνδεδεμένους, ὥστε τὸ πολιτικὸν σύστημα νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἱερατεῖον καὶ ἀμφότερα ὡς εἰς συνωμοσίας νὰ ἔχωσι σκλάβον τὸν λαόν, κρατοῦντες αὐτὸν εἰς παντελὴ ἀμάθειαν καὶ δεισιδαιμονίαν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διοίκησις τῶν Ἑβραίων, τῶν Ἀσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Ἰνδῶν, τῶν Σινῶν, τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἰαπόνων, καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν ἀρχαίων μοναρχουμένων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης, Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐντεῦθεν λύεται τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν πρόβλημα· Διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ὅλα τὰ ἱστορικὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν εἰς τὸν πολιτισμὸν μέχρι τίνος ἕκαμον στάσις; Διότι ἐδιοικοῦντο θεοκρατικῶς, ἤ γουν διότι τὸ ἱερατεῖον καὶ τὸ πολιτικὸν σύστημα ἀμοιβαίως τὸν μὲν λαὸν κατεῖχον εἰς παντελὴ ἀμάθειαν καὶ δεισιδαιμονίαν, τὴν δὲ παιδείαν περιώριζον ὡς μονοπωλεῖον, εἰς μόνον τὸ ἱερατεῖον ἢ κατὰ τὸ πολιτικὸν σύστημα.

Ἡ αὕτη δὲ αἰτία γίνεται λύσις καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ προβλήματος, διὰ τί τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ ἔκπαλαι καὶ νῦν ἔτι διοικούνται μοναρχικῶς καὶ δεσποτικῶς, οὐδέποτε δὲ ἀριστοκρατικῶς ἢ δημοκρατικῶς.

Γ, Κ,

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΝΔΥΚΙΟΣ.

Ἀντώνιος ὁ Βανδύκιος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ δικαστοῦ Ρουβενίου καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τοσοῦτον δὲ πολὺ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν τέχνην, ὥστε ἠδύνατο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ νὰ ζωγραφῇ ὅποιανδήποτε εἰκόνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔπαιζε ζωγραφῶν. Πόσον δὲ καὶ οἱ ὁμότεχνοί του ἐγνώριζον τὴν ἐπιτηδευσίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦ.

Περιηγούμενός ποτε εἰς τὸ Ἄλερμον ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀξιόλογον ζωγράφον Φραγκίσκον Ἀλσίον ὅστις τὸν ἐγνώριζε μὲν διὰ φήμης, προσωπικῶς ὅμως δὲν εἶχε τὸν ἴδῃν. Εἰσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀγνώριστος καὶ θέλων ν' ἀστείευθῇ, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν ζωγραφίσῃ· ὁ δὲ Ἀλσίος εὐαρεστούμενος μᾶλλον εἰς τὴν φαινομένην ἀγροικίαν τοῦ ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ζήτημά του. Λαβὼν δὲ τὴν εἰκόνα ὁ Βανδύκιος καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτηδευσίαν αὐτοῦ, « Δός με τὴν ἄδειαν, εἶπε, νὰ ζωγραφίσω καὶ ἐγὼ σέ ». Ὁ Ἀλσίος γελῶν διὰ τὴν ἀπλότητά του, τὸν ἔδωκε τὴν γραφίδα καὶ τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ· ἀλλ' ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἔδειξεν ὁ Βανδύκιος τὴν εἰκόνα του, θαυμάσας οὗτος τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐστοχίαν καὶ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα τῆς χειρὸς του, « Ἄ! Κύριέ μου, » ἐφώναζεν, « ἡ ὁ Διάβολος εἶσαι ἢ ὁ Βανδύκιος »

Φ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:0:—

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΙ ΜΗΧΑΝΑΙ.—Ὀμιλοῦσα ἡ Πανδώρα (Φυλλάδ. ΑΖ.) περὶ κλωστικοῦ τίνος ἐργοστασίου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀνέφερε, ἐν παρίθῳ καὶ περὶ τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων, αἵτινες ἀντικαθιστῶσι τὴν ἐργασίαν μυριάδων βραχιόνων. Ἀλλ' εἶναι περίεργον νὰ μάθωμεν ἀκριβέστερον καὶ πόσος ὁ ἀριθμὸς τῶν βραχιόνων τοὺς ὁποίους ἀντικατέστησαν μέχρι τῆς σήμερον.

Κατὰ τὸ 1827 αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἐξετέλουν ἐργασίαν διακοσίων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, τὸ δὲ 1833 ἦτοι μετὰ ἕξ ἔτη, ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐδιπλασιάσθη ὥστ' αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ ἐξετέλουν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἡμίσεως σχεδὸν μέρους τῶν κατοίκων ὅλης τῆς γῆς! Ἐκτοτε παρήλθον 17 ἔτη, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ πολλαπλασιάζονται καὶ τελειοποιοῦνται ὁσμήτεροι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σήμερον ἐκτελεῦσιν ἐργασίαν ὑπερβαίνουσαν ὅσῃν ἠθέλην ἐκτελέσει καὶ ὅλην ἀνεξαίρετως τὸ ἀνθρώπινον γένος!